noget!" Den gamle Læge saa alvorligt paa Præsten og fortsatte saa: „Den syge synes at holde Præstens Hustru for en Slægtning, jeg hørte, at han kaldte hende ved Navn."

„Han holder hende for sin egen Hustru," svarede Præsten.

„Det er godt, lad ham kun blive i denne Tro. Maaske hjælper De derved en døende Mand til en sidste Glæde, maaske kan denne Fejltagelse for Dem blive Nøglen til en hemmelig Nød. Deres Hustrus Nærværelse virker beroligende paa den syge. Hun er for Resten ogsaa som skabt til Sygepleje. Pas kun paa, at hun ikke overanstrenger sig." Han rakte Præsten Haanden og gik.

Næppe var Lægen gaaet, før der kom Bud efter Præsten: Der var drevet et Lig i Land, og om Præsten ikke vilde komme med ned til Stranden.

Han gik og lod sin Hustru tilbage i Sygeværelset. Der sad hun og lyttede forfærdet til de vilde rædselsfulde Selvbebrejdelser, der i Feberen kom over den syges Læber.

„Ved du, hvad der er det forfærdeligste, Marie," stønnede han, „at jeg ikke kan tilbage! Jeg k a n ikke tilbage. Jeg har længe vidst, at det var Synd og Løgn, hvad jeg prædikede og blev alligevel ved. Jeg har prædiket Jesus som et Menneske blot, som en Lærer, men ikke som Guds Søn, ikke som den levende Frelser. I Fristningen troede jeg selv, hvad jeg sagde, for jeg havde lært det saadan paa Universitetet. Men da jeg saa kom i Embedet, da min Forkyndelse svigtede overalt, da jeg stod med tomme Hænder ved Baare og Grav, da blev mine Øjne aabnede. Men jeg lukkede dem til, jeg vilde ikke se, jeg skammede mig, jeg var bange for at vende om, jeg frygtede Kampen — Marie — jeg kan ikke komme tilbage, jeg k a n ikke—! Stemmen svigtede — og jeg har fundet mod den Helligaand!"

Et Øjeblik var der stille i Værelset. Saa begyndte Angsten og Kampen paa ny. „Luk Døren til, Marie, kan du ikke se, sidder et Fængsel, der er derude? Jeg kan ikke gaa ind i Kirken, hele Menigheden ser paa mig — jeg kan ikke!"

De store, mørke Øjne so'r vildt omkring i Stuen. „Hvad vil I mig? Kan I ikke lade mig i Fred? Jeg er jo gaaet, jeg er jo ikke længere eders Præst. — Jeg ved, jeg har fundet, vil I nedstøde mig i Helvede? — — Marie, Marie, hvad er det, de siger: Du har forført os, du har bedraget os for vor evige Fremtid! — — Hvorfor lukker du ikke Døren? Ser du ikke Børnene, de vil ind — bort, bliv udenfor, jeg ved, hvad I vil sige. De smaa har jeg bedraget for deres Frelser, Ordet om Forargelsen gælder mig. Ordet om Møllestenen og Havets Dybde — lad dem ikke komme ind, Marie, jeg kan ikke holde ud at se dem!"

Præstekonen sad fuld af Rædsel ved Sengen og hørte paa de fortvivlede Ord. Hvad maatte den Mand have lidt og lide endnu. Hun foldede sine Hænder, hun vilde bede for ham.

Atter begyndte den syges Fantasier. „Tag Korset bort, Maria, det dræber mig!" Med bævende Hænder greb den syge om Præstefruens Arm. „Det dræber mig, Maria!"

Hun satte sig paa Sengekanten og strøg ham over den hede Pande. „Jesu Kristi Guds Søns Blod, renser os fra al Synd", sagde hun rolig.

„Det gælder ikke mig!"

„Jo, det gælder dig, det gælder os alle!" Endnu engang begyndte hun: „Jesu Kristi, Guds Søns Blod —"

Videre kom hun ikke. Den syge afbrød hende og raabte: „Men jeg har gjort Synden mod den Helligaand!"

* * *

Imens var Præsten sammen med Momme paa Vej ned til Stranden. „Hvad er det for et Lig, I har fundet?" spurgte han.

„Det er en ung Kvinde; vi har ikke fundet noget hos hende uden hendes Vielsesring. Jeg har tænkt, om hun maaske hører til ham, vi frelste i Gaar."

De naaede Stranden og saa Liget liggende i Sandet. Det stærke lyse Haar skjulte som et tæt Slør den druknedes Ansigt; hendes Haand bar Vielsesringen. Det var Præsten imod at tage den af den døde Haand, men det maatte jo være. Han bøjede sig ned, tog den af og læste dens Indskrift: „Johannes Marksen, Wendenhof, den 23. Maj 1900." Han noterede Indskriften i sin Lommebog og sagde: „Nu kommer det an paa, om der staar samme Datum paa Mandens Ring". Saa satte han atter Ringen paa dens rette Plads og gik i dybe triste Tanker over den druknedes sørgelige Skæbne hjem til Præstegaarden.

Han gik ind i Sygestuen for at afløse sin Hustru i Sygeplejen. Den syge var bleven mere rolig, han fantaserede ikke mere, han sov. Omtrent en halv Time sad Præsten ved Sygesengen, uden at der skete nogen Forandring, og et stille Haab om Bedring begyndte at stige op i ham.

Da pludselig aabnede den fremmede de mørke Øjne og saa sig forbavset om. Præsten forstod straks, at Feberfantasierne nu var overvundne.

„Hvor er jeg?" spurgte den syge med dødtræt Stemme.

„Hvor De er? Paa Halligøen, i Præstegaarden."

„Og Skibet er forlist?" De mørke Øjne hang i Angst og Spænding ved Præstens Læber. Præsten nikkede.

„Er alle reddede?"

Den unge Præst vaandede sig. Var her en Nødløgn tilladt? „Nej," sagde han. „Men vi haaber . . ."

Den anden afbrød ham. „Sig mig Sandheden! De ved, at mine Timer er talte. Og dersom De ikke ved det, saa siger jeg Dem det, jeg føler det gaar til Ende, endnu i Nat. Er min Hustru blandt de døde? Hun var den eneste Kvinde om Bord."

Der var Dødsstilhed i Værelset. Saa tog Præsten den fremmedes Haand. „For to Timer siden blev en ung Kvindes Lig bjerget! Paa hendes Vielsesring stod Navnet Johannes Marksen."

Atter Stilhed. Den syges Ansigt blev en Kende blegere. Men ikke en Lyd, ingen Graad — uhyggelig tyktes Præsten den store Stilhed.

„Du har det godt!" hviskede den syge endelig.

Præsten sad endnu med den feberhede Haand i sin. O hvor gerne vilde han sige den ensomme, forladte Mand et Trøstens Ord. Men hvordan skulde han trøste denne Mand, der var saa fuld af Uro og Tvivl?

Da begyndte Manden selv: „Vil Præsten høre mit Skriftemaal, før jeg skal herfra? — Jeg har forspildt Guds Barmhjertighed, jeg kan ikke bære min Elendighed — Guds Ord er bleven mig til Dom.

„Jeg var Præst," fortsatte han med Anstrengelse, „jeg forstaar ikke, hvordan jeg kunde. Jeg bragte min Menighed tomme Ord om Jesus, det fortræffelige Menneske, den gode Lærer, men Livet i Guds Søn bragte jeg ikke. Først troede jeg selv paa det, hvad jeg prædikede. — —

Saa forstod jeg, at jeg var paa gal Vej, at jeg førte andre ind paa gale Veje. Men jeg stred imod. Jeg skaanede mig for at vende om. Jeg havde ikke Mod — ej heller Lyst — at kæmpe den Kamp, sand Kristendom kræver. Jeg vilde ikke indrømme over for min Hustru og min Menighed, at jeg var paa gale Veje. Jeg vilde fejre i egen Kraft — — Saa kom det. Jeg burde før have tænkt paa den store Paulus' Damaskustime. Gud lader ingen af os løs. Men jeg var forhærdet. —

Nu anklager alle mig, min døde Hustru, min Menighed, mit Hjerte! — — Jeg er ikke længere Præst. Embedet blev mig til et Helvede, jeg kunde ikke udholde det —".

Ganske udmattet tav den syge stille. Saa kom atter den forfærdelige Angst over ham, han for op og raabte: „Sig mig, soner Korset ogsaa dens Synd, der har bespottet det Helligste? Jeg har gjort Synden mod den helligaand!"

„Gud er Kærlighed. Han er den tilgivende Fader", sagde Præsten.

„Han er en stærk nidkær Gud!— Sig mig: Soner Korset ogsaa den Synd, jeg har gjort? Svar, svar mig, før jeg dør, jeg maa vide det. Jeg var forhærdet — jeg er det ikke længere — men jeg kan ikke blive den kvit. Synden mod den Helligaand, hjælp mig, De maa hjælpe mig! — Gælder Korset ogsaa for mig? — Der var dog før en Røst, der talte til mig om Kristi Blod!"

„Ja, Jesu Kristi, Guds Søns Blod renser os fra al Synd". Klar og rolig lød Præstens Ord gennem det Værelse, i hvilket der lige havde lydt vilde, fortvivlede Ord.

„Men det gælder ikke for mig!" sagde den syge. „Jeg gjorde den Synd, der aldrig tilgives!"

„Den som tror, har alle sine Synders Forladelse. Tænk paa Ordet: Saa har Gud elsket Verden, — de kender det jo," svarede Præsten.

Den syge rystede paa Hovedet. „Det gælder ikke for mig!"

Præsten bøjede sig over ham. „Hvad hedder De?" spurgte han. „Sig mig det!"

Forbavset svarede den anden: „Johannes Marksen!"

„Saa har Gud elsket Johannes Marksen, at han har givet sin Søn den enbaarne, at Johannes Marksen, dersom han tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv!"

Med vidt aabnede Øjne saa den døende paa Præsten.

„Det sagde Maria ogsaa," hviskede han og lukkede atter sine Øjne. Præstens Haand holdt han i sin, hans Ansigt blev mere stille.

„Gælder det virkeligt mig? Ganske vist?

Og i Stedet for Svaret gentog Præsten atter: „Saa har Gud elsket Johannes Marksen . . . . "

Atter blev der Stilhed i Værelset, men snart kom den gamle Angst igen, og den syge bad med bævende Læber: „Sig det endnu en Gang!"

Og utrættelig, enfoldig som et Barn gentog Præsten den frelsende Sandhed.

Natten kom, og Mørket sænkede sig ned over Halligøen, kun oppe i Præstegaardens Gæstekammer brændte Lyset. Fredelig og stille laa den sovende Hallig, sagte ombølget af det skvulpende Hav, men i Sygeværelset stod der en forfærdelig Kamp: Lysets Engel kæmpede med Mørkets Fyrste om en Menneskesjæl. Atter og atter formørkedes den syges Øjne, og han stønnede i unævnelig Vaande: „Det gælder ikke for mig! Alle andre, men ikke mig!"

Men Præsten veg ikke fra Ordet: „Saa har Gud elsket Johannes Marksen!" Atter og atter tonede det som himmelsk Musik ind i den dødendes forpinte Hjerte.

Og atter og atter gentog Mørkets Fyrste sit Angreb. Dødstimen syntes at mangedoble Skyldens Vægt. Erkendelsen af den Synd, der havde ødelagt hans Liv, voksede i det uendelige; han havde ikke villet bøje sig for Gud og ikke villet følge Sandhedens Røst. Det var en haardere Time end Røverens Dødsstund, og et Øjeblik var ogsaa Præsten ved at opgive Kampen — men han holdt dog ud og stred med den syge Mand, indtil hans Tro havde bestaaet sin første og sidste Prøve, indtil han havde vovet Troens store Udfyrding og kastet sig med al sin Nød og sin Synd helt ind i Guds Arme.

Da var Kampen til Ende, med overnaturlig Kraft var Sejren vunden, med lyse hellige Vaaben, ført af Hænder, som intet Menneskesøje har set. Det, som lige havde ført Johannes Marksen til Afgrundens Rand, det, som havde lænket hans Sjæl og bragt hans Sind Fortvivlelsen nær, det var nu borte, helt stille laa han nu, som havde han kastet al sin Nød i Havets Dyb.

Ved Korset, hvis Syn for faa Timer siden havde fyldt hans Sjæl med Rædsel hang hans bristende Øjne nu som forklarede, og over hans Ansigt laa der en Fred, som havde Herren tilraabt den fortabte i sidste Stund: I Dag skal du være med mig i Paradis!

Præsten lyttede til den syges sidste Aandedrag; og Døden kom som en Sejr, og Sjælen frelst som en Brand ud af Ilden ombyttede sin jordiske Hytte med en Bygning af Gud, et Hus, som ikke er gjort med Hænder, evigt i Himlene. —

Korrespondancer

Luck, Wis.

Den bekendte norske Afholdstaler, Mr. A. S. Lather, Rice Lake, Wis., talte i St. Peters Kirke om Aftenen den 21. og 22. December nærmest om Afholdssagen og fremviste tillige en Del levende Lys-Billeder og Stereoskop-Billeder, men Sagen blev fremstillet fra et religiøst Standpunkt. Nu, de, som søger deres største Glæde i Flasken, synder selvfølgelig ikke den Slags Foredrag.

Vi havde Juletræ i St. Peters Kirke Søndagen mellem Jul og Nytaar; vi har det altid om Dagen, hvad vi føler er heldigere særlig for Børnene end om Aftenen. Jeg tror nu ikke, der noget Aar har været saa mange til Stede ved vor Juleræfest, som der var i Aar. Men Vejret var jo smukt og for manges Vedkommende er det nærmest den eneste Dag om Aaret, man ser dem i Kirken, uden det sker ved en Begravelse. Men saaledes er det vel mange Steder. Alt Arbejde ved Juletræets Pyntning og tillige Arbejdet med at indsamle Bidrag og gøre Indkøb er overladt til de unge, hvad sikkert er nok saa tilfredsstillende. I Aar var der cirka 150 Børn til Stede, og hvert Barn faar jo Nødder, „Candy" og Æbler o.s.v. for en Værdi af 15 Cents, saa det tager en lille Kapital. Men man yder jo ogsaa Bidrag til Juletræet baade de unge og de ældre, selv om de ingen Børn har.

Vi har for Tiden 35 Børn i vor Søndagsskole, der var indøvet i Sang o.s.v., hvad de klarede særdeles godt foran Juletræet. Past. Krogh fortalte Børnene noget om det lille Jesubarn, som har bragt os den store Juleglæde, og tillige fortalte han dem en lille Julehistorie om en fattig Dreng, der ikke glemte sin Moders Formaning, da han kom ud i Verden, men holdt fast til det sidste ved det lige Jesubarn, skønt han gennemgik mange Prøvelser i den korte Tid, han levede og blev ved sin Barnetro ogsaa en Trøst for andre.

Poul Kirk, West Denmark, afgik ved Døden for kort Tid siden paa et Hospital i Tacoma, Washington. Dagen efter at han var bleven opereret for Brokkade. Han forlod sit Hjem, en lille Tid før han døde, vel som det lyder nærmest for sin Helbreds Skyld. Han var født i Nærheden af Nykøbing, Mors, Danmark, 1851 og kom til West Danmark i 1881, hvor han har levet siden. Han efterlader sig Hustru, 4 Sønner og to Døtre. Hans Jordefærd fandt Sted paa West Denmark Kirkegaard den 27. December.

Lars Matthias Jensen i Milltown, som i længere Tid har været svagelig, døde Mandagen den 23. December; han var født i Nærheden af Thisted, Danmark, 1834; han efterlader sig en svagelig Hustru, men ingen Børn. Efter Forlydende har de adopteret 4, som alle lever i Milltown.

Mis Anette Skou, Datter af afdøde Jørgen Skou og Hustru i Luck, og Paul A. O. Pedersen, som er en Søn af M. C. Pedersen og Hustru (W. D.) holdt Bryllup den 20. December og blev ægteviet af Past. H. Helveg. Mis Karen Helena Bille, Datter af Mr. og Mrs. J. J. Bille, og Carles E. Harding af Heaton, Nord Dakota, holdt Bryllup Mandagen den 30. December og blev ægteviet af Past. C. Krogh. De nygifte rejste saa Dagen efter til deres Hjem i N. D. Vi ønsker de nygifte Par til Lykke! J. J.

Elk Horn, Ia.

Det er nu nogen Tid, siden jeg, eller nogen anden fra denne Kant, har ladet høre herfra. Det er dog ikke, fordi her ikke gaar noget for sig. Jo, Begivenheder er der nok af; men det er jo ikke altsammen værd at sætte i Avisen.

Vi er dog just nu kommen over en Begivenhed, som nok er værd at tage med, en Begivenhed, som vi her ude ikke faar opleve Mage til hver Dag. Vi havde nemlig Koncert her paa Skolen. Det var Højskoleforeningen, som foranstaltede denne. Pastor Gudmund Grill fra DesMoines var her ude med sit Orchestra.

De kom hertil Lørdag Eftermiddag den 11. Jan. og holdt saa Koncerten om Aftenen. Den holdtes i Skolens store Sal, som var bleven dekoreret dertil Dagen forud. En stor Forsamling overværede Koncerten; men hvad der var endnu bedre var, at alle syntes at være meget godt tilfredse med Musikken. Dette kunde endog sluttes af den Stilhed, som herskede over hele den store Forsamling gennem hele det lange Program, naar undtages da Orkestret spillede „Kong Kristian stod ved højen Mast." Da rejste den ganske Forsamling sig til Ære for vort gamle Fædreland og dets store Helt. Nogle blev saa begejstrede, at de stemte i med og sang de kendte Strofer. Orkestret maatte spille den om igen — ikke fordi det ikke var godt nok første Gang — men fordi Begejstringen var steget saa højt, at den ikke lod sig afbryde paa dette Stade. Det var næsten, som kunde det siges om hele Forsamlingen, hvad jeg en Gang hørte en Taler sige om sig selv: „My heart swells within me when I hear those patriotic strains". Det var dog ikke blot „Kong Kristian", de spillede, men denne har noget særligt patriotisk i sig som de andre ikke har med deres bløde og mere milde og blide Strofer.

Ogsaa vore amerikanske Nationalsange spillede de; og som ved den danske saa og ved den amerikanske Nationalsang, „The Star Spangled Banner," rejste Forsamlingen sig.

„Ej blot til Lyst" tror jeg, vi kan sætte som Motto for en saadan Koncert; for ved en saadan røres og vækkes Følelsen i et Menneskes Bryst, som kan anspore til noget større end at spise og drikke. Det skal en Gang have været sagt, at et Menneske efter at have hørt nogen rigtig god Musik ikke straks kunde gaa hen og gøre en Forbrydelse; og jeg tror det, for ved denne Musik røres og sættes i Bevægelse de bedste og reneste Strænge i et Menneskes Sjæl. Disse Strængeslag, naar de kommer i Konflikt med de falske og urene Bevægelser, maa lave en frygtelig Spektakel inde i et Menneskes Indre; men da det gode jo dog er det stærkeste, maa denne Disharmoni bukke under for den ædlere Harmoni, som vil præge Mennesket saa længe det er under dens Indflydelse.

Om vi kunde have noget mere saadant iblandt os, skulde vi faa se, at vort Liv vilde vokse og forædles, saa ogsaa d e t vilde komme til at harmonere — med sig selv.

Stub.

Fertile, N. D.

Vor lange Tavshed er kun Bevis for vor Travlhed. Saa kom den skønne Juletid, og vi maatte standse lidt og betragte det glade Budskab.

Bethel Menighed havde Juletræ anden Juledag. Alle Søndagsskolebørnene fik Gaver, men de maatte selvfølgelig først meddele os noget om den store Julegave og synge noget for os.

Flere af vore Landsmand herude har udvidet deres Teltsnorer i den senere Tid. Geo. Brodersen har købt 120 Acres af sin Faders Land, Geo. Simonsen har købt 160 Acres af Anton Madsen, Hans N. Hansen købte 160 Acres af Maler Rasmussen, H. P. Henningsen købte 158 Acres lige ved vor Kirke, H. J. Christensen har faaet Tilbud om 160 Acres Indianerland, og han vil selvfølgelig have det. Arthur Jacobsen har nylig købt Rettigheden til 160 Acres en halv Mil Øst for Fertile.

Aarsagen til alle disse Landhandler er væsentlig, at vi er lovet een, to eller tre Baner her i Nærheden; godt Land er endnu ganske lav, nemlig fra $10.00 til $20.00 per Acre, alt i Forhold til Beliggenhed og Forbedringer. Oplysninger kan faas gennem Hans Antersen, Fertile, da han er Menighedens Landkomite.

Vore tre Skoler i Fertile Valley Township er nu igen i fuld Gang.

Bethel Menighed havde Kvartalsmøde d. 6. Jan. og besluttede blandt andet at lægge Tagspaan paa Kirken tidlig kommende Foraar.

Mange smaa Sammenkomster i de forskellige Hjem har fundet Sted gennem Juletiden.

En „Farmers' Club" vil antagelig blive stiftet her i en nær Fremtid.

Da vi har kun 2—3 Tommer Sne, maa vi benytte Vogne til Kørsel af vor Sæd. Dette er imidlertid en haard Prøve for Vognhjulene, da de undertiden glider til Siden. Brækede Hjul ses her og der langs Vejen. H. P. Henningsen var imidlertid saa heldig(?) at hans Vogn knustes lige ved Hjemmet — og det meste af 125 Bushels Flax gled ud over Prærien.

Der tales om, at Kvindeforeningen vil samle Penge til et Kirkeorgel.

Jens Nielsen er vistnok den første af de danske Farmere herude til at anskaffe sig Faar. Og de siger som i gamle Dage: Mæ-æ-æ.

Vi ønsker alle Venner et glædeligt Nytaar! Meddeler.

Fra Fresno, Cal.

Eftersom vi stadig læser gennem „Dansk-eren"s Spalter om de økonomiske Forhold, saavel som om d. f. d. ev.-luth. Kirkes Virksomheder paa de forskellige Egne, og i Særdeleshed her fra California, er jeg kommen paa Tanken, at det kunde formodentlig interessere enkelte af Bladets Læsere at høre lidt fra Fresno, som der jo hidindtil har været meget tavs om. Og da jeg ingen anden Maade ved at faa denne min Tanke fremført paa, end selv at sende Meddelelse til „Dansk-eren", saa vil jeg med Redaktørens Tilladelse gøre alle bekendt med, at Fresno er en af de livligste Byer for sin Størrelse, som kan findes. Den er Kongebyen i San Joaquin-Dalen, har et Indbyggertal af omkring 35,000. Fresno vokser med overraskende Skridt, og mange Udtalelser byder, at i 1915 vil den have 50,000 Indbyggere. Omegnen følger stadig med i at blive tættere befolket, hvilket alt skyldes, at Folk almindelig erkender, at der gives ingen bedre Lejlighed for Anvendelse af deres Evner og Midler. I Fresno By for Forretningsfolk og i Omegnen for Landmanden er der vist nok saa god Lejlighed for den enkelte, som der kan findes noget andet Sted i California. Og nu med Hensyn til den kirkelige Side af Sagen, da maa vi sige, at alle engelske Kirkesamfund er vel og rigelig repræsenterede i Fresno med

(Sluttes paa sidste Side.)

DANA COLLEGE

BLAIR — — — NEBRASKA.

Efteraarsterminen begyndte den 1. Oktober.

Smukt beliggende Central Varme. — **Lyse to-Manns Værelser. Elektrisk Belysning.**

Sund kristelig Indflydelse.

Følgende Kursus tilbydes:

College: Klassisk — videnskabeligt.
Pro-Seminary: Fireaarigt. Forbereder til Adgang til Trinitatis Seminarium.
Academy: Svarende til „Public High School".
Normal: Udsteder „First and Second Grade Certificates".
Business: Bogføring og Stenografi.
Music: Piano, Orgel og Strengeinstrumenter.

For Undervisning, Kost og Værelse — $18.00 pr. 4 Uger.

Indmeldelser modtages og Forespørgsler besvares af **Forstanderen**

C. X. HANSEN, Blair, Nebr.

KØB LAND I WYOMING

Ikke nogen Parti af Amerika frembyder bedre Lejlighed til at farme, end det sydøstlige Wyoming. Vi ejer ca. 6500 Acres af det bedste, irrigated Land i Albany County, kun 10 Mil vets fra Laramie, Wyoming (som er paa 10,000 Indbyggere). Læs hvad Landbrugs-Minister Wilson siger om dette Land. Deres Penge anbragte i dette Land er sikrere end nogen Bank Skriv paa Dansk eller engelsk om Oplysninger og Vilkaar.

FARMES FARMS COMPANY,
1111 Woodmen of the World Bldg., OMAHA, NEBR.

Aktier til Salgs.

The Standard Coal and Development Company, Ltd. of Standard, Alberta, Canada, vil sælge de første Aktier til 25 Cts. par value $1.00 for en kort Tid kun, og kun 50,000 vil blive solgt til den Pris. Dette er et Dansk Foretagende og der vil blive sat Pris paa, om mulig at faa nok dansk Kapital. For nærmere Oplysning skriv til

The Standard Coal & Development Co., Ltd.,
Standard, Alberta, Canada.

Dampskibsbilletter

med

Cunard Liniens store hurtige Skibe

sælges af

DANISH LUTH. PBUL. HOUSE,
BLAIR, NEBR

KAUFMANN'S SUNDAY SCHOOL LIBRARY.
12 handsome Vols. in ornamental Board Covers.

1. **Faithful and True.**
2. **God Keepeth Watch.**
3. **God Forsaketh not His own.**
4. **A Good Deed Rewarded.**
5. **The Lord Will Repay.**
6. **The Ways of God.**
7. **Hualma, The Peruvian.**
8. **Diamantina.**
9. **Turned into Joy.**
10. **Noble Friendship.**
11. **Simon, a Slave in Brasil.**
12. **A Congo on San Domingo.**

Each volume contains about 90 pages of good juvenile reading with 8 full page illustrations in colors.

Price per Set only $2.50 net in Blair.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, BLAIR, NEBR.